

Στήθετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἅς ἐδιδάχθητε εἶτε διὰ λόγου εἶτε δι' ἐπιτολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΙΝΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακή 1 Ὀκτωβρίου 1956 (Π.Ο.Η.)
Ἔτος ΙΑ'. Ἀριθ. 244 — Τιμή Φύλλον Δρχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι
Τηλέφ. 26.752

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δρχ. 15.— Ἐτησία δρχ. 30

Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησία δολ. 4

ΕΩΣ ΠΟΤΕ;

Εἰς τὴν στήλην αὐτὴν παραθέτομεν μίαν φωτογραφίαν, τῆς ὁποίας τὸ θλιβερόν περιεχόμενον καλύπτει μὲ τὴν σοβαρότητά του ὅχι μόνον τὸν χώρον τῆς παρουσίας σελίδος, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἑλλάδος ὁλοκλήρου.

Περὶ τίνος λοιπὸν πρόκειται;

Παρατηρήσατε μετὰ προσοχῆς τὰ ἐξεικονιζόμενα πρόσωπα; Εἶναι ἓνας σεβάσμιος ἱερεὺς καὶ ἓνας ἀπλοῦς πολίτης! Αὐτὴν τὴν ἐντύπωσιν ἐ σχηματίσατε; Ἀπατάσθαι!

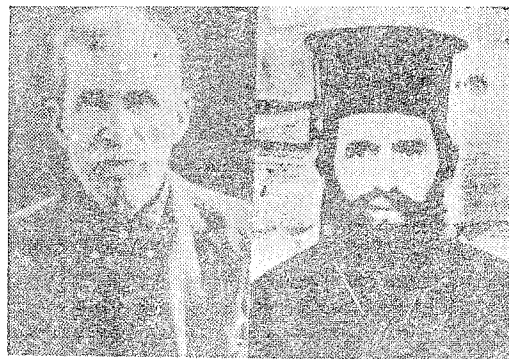
Πρόκειται περὶ ἑνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου! Οὐδὲν βεβαίως τὸ ἄξιον λόγου, ἐὰν τὰ πράγματα παραμείνουν ἕως ἐδῶ. Ἡ φωτογραφία ὅμως αὕτη τοῦ αὐτοῦ προσώπου ἐκφράζει μίαν ἀποτροπιαστικὴν ἱστορίαν.

Ὁ ἱερεὺς αἰδεσιμώτατος Ν. Σμυρλῆς ἀπὸ τοῦ 1936 ἱεουργεῖ εἰς Καλάμας. Ἐδέχθη κανονικῶς καὶ ἀξίως τὴν ἱερωσύνην καὶ ἐπὶ ὁλόκληρον εἰκοσαετίαν εὐλογεῖ γάμους, βαπτίζει νήπια, ἱεουργεῖ τὸ φρικτὸν τῆς θείας εὐχαριστίας μυστήριον καὶ ἐν γένει τελεῖ τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα τοῦ ὑψίστου τῆς ἱερωσύνης ὑπουργήματος.

Οὐδένα ἠγόλησεν! Αὐτὸ ὅμως δὲν τὸ ἐξήτασε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος Δασκαλάκης.

Καὶ ἐπιθυμῶν νὰ προσθέσῃ ἄθλους εἰς τὸ ἐνεργητικὸν του ὡς Ἀρχιερεὺς καὶ ὡς «ἀντιπρόσωπος» τοῦ Χριστοῦ, ἐξέλεξε τὴν εὐκολωτέραν Νίκην. Ἔθεσε στόχον τῶν βολίδων του τὸν εἰκονιζόμενον ἱερέα. Τὸν ἔσυρε βιαίως διὰ τῶν ὀργάνων του καὶ τὸν ἀπέλυσε κατὰ τὸν τρόπον, ποῦ ἐμφανίζεται εἰς τὴν δευτέραν φωτογραφίαν, ἐξουθενωμένον, βασανισθέντα, ἀποσχηματισθέντα, διακωμωδηθέντα!

Καὶ διὰ ποῖαν αἰτίαν παρακαλῶ;

Ὁ ἱερεὺς Νικόλαος Σμυρλῆς ὅπως ἦτο... καὶ ὅπως τὸν κατήνησαν οἱ διδάται

Διότι ὁ ἱερεὺς Νικόλαος Σμυρλῆς εἶναι *Παλαιομερολογίτης* καὶ ἐξυπηρετεῖ *Παλαιομερολογίτας*!

Αὐτὴν τὴν θλιβεράν ἱστορίαν, ἣτις ἐπαναλαμβάνεται τώρα τρεῖς φορές ἐκφράζει ἡ παρατιθέμενη φωτογραφία!

Θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν Μητροπολίτην Μεσσηνίας, καὶ τὸν ἀξιότιμον, εἰσαγγελέα κ. Πατακιδᾶν καὶ τὸν καθ' ὅλα ἄξιον ὄργανόν των κομμωτὴν Καλαμῶν Γερμανάκον ἐπὶ τοῦ Νόμου στηριζόμενοι, ἐπὶ ποίας λογικῆς καὶ ἐπὶ ποίας ἠθικῆς ἀπετόλμησαν τόσον ἀναισχύντως νὰ ἐξυβρίσουν Ἕλληνα κληρικόν, ἀφαιροῦντες βιαίως τὴν κόμην καὶ τὴν γενειάδα του;

Δὲν ἐξετάζομεν περὶ τῶν ὁρίων τῆς δικαιοδοσίας τοῦ Μητροπολίτου καὶ τοῦ εἰσαγγελέως ἐπὶ προσώπων ἀνηκόντων εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν παλαιομερολογιτῶν, διότι περὶ μὲν τοῦ πρώτου ἰσχύει τὸ τοῦ θείου Χρυσοστόμου,

διεκτραγωδοῦντος τὸ πείσμα τῶν χρυσοφόρων «ἀντιπροσώπων» τοῦ ταπεινωτάτου Ἰησοῦ «οὐδένα δέδοικα ὅσον τοὺς ἐπισκόπους».

Δὲν ὁμιλοῦμεν λοιπὸν ἐπὶ θεμάτων, γὰρ ὅποια ὡς πείσμονες καὶ ἐμπαθεῖς δὲν θέλουν νὰ ἐνατενίσουν καὶ νὰ ζυγίσουν μὲ εὐθυδικίαν τὰς εὐθύναις των. Ἐρωτῶμεν σαφῶς καὶ ἀπεριφράστως τοὺς ὑπευθύνους: Εἰς ποίαν σελίδα τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου ἢ τοῦ Κανονικοῦ δικαίου ἢ καὶ τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος ἀναγράφεται ὡς ἐπιβαλλομένη ποινή, δι' οἵανδήποτε αἰτίαν ἢ ἀφαίρεσις τοῦ πῶγωνος καὶ τῆς κόμης; Ἀπ' ἐναντίας ἢ ἀπόπειρα κοπῆς τοῦ μύστακος συνιστᾷ ἀδίκημα ἐξυβρίσεως, δικαζόμενον καὶ καταδικαζόμενον.

Δὲν ἀναμένομεν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν, διότι, ὡς φαίνεται, ἔχουν ὑποτιμήσει τὴν νοημοσύνην μας καὶ μᾶς θεωροῦν δουλοπαροίκους τῶν παρελθόντων αἰώνων.

Ἀπευθυνόμεθα ὅμως πρὸς ὅλους τοὺς Ἑλληνας διανοομένους, τοὺς Ἀρχιερεῖς, τοὺς Ἱεροκήρυκας καὶ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν καταγγέλοντες μὲ ἀγανάκτησιν τὸ ἀνοσιούργημα τῶν Καλαμῶν.

Κύριοι, ἀδελφοί Ἕλληνες,

Ὅ,τι δῆποτε καὶ ἐὰν πιστεύετε, ὁπωσδήποτε καὶ ἐὰν ὁμνῆτε τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης ἀπαντήσατε εἰς τὸ ἐναγώνιον ἐρώτημα τῆς θλιβομένης ψυχῆς μας: Ἐχομεν τὸ δικαίωμα νὰ πρεσβεύωμεν ὅ,τι ὑπαγορεύει εἰς ἡμᾶς ἡ Συνειδήσις μας; Θεωρεῖτε κατὰ τὸν 20ὸν αἰῶνα ὡς ποινήν τὴν σωματικὴν βλάβην καὶ κῆκωσιν, ὡς εἶναι ἡ βία ἀποκοπῇ τοῦ πῶγωνος καὶ τὴν ὁποῖαν δὲν ἐσκέφθη νὰ ἐφαρμώσῃ οὔτε αὐτὸς ὁ τρομερὸς Χάρτιγκ κατὰ τῶν Κυπρίων Κληρικών;

Ἐπιμένομεν εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτήν, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ ἐκτιμηθῇ ὁ βαθμὸς τοῦ πνευματικοῦ μας πολιτισμοῦ.

Τὰς ἐρωτήσεις ὅμως αὐτὰς δριμυτέρας ἀπευθύνομεν πρὸς τὴν Σεβαστὴν Κυβέρνησιν.

Πρὸ τῆς ἐκλογικῆς μάχης διεβεβαίωσαν ἡμᾶς καὶ προφορικῶς καὶ ἐγγράφως, ὅτι ἐφ' ὅσον θὰ ἀναλάβωσιν τὴν διακυβέρνησιν τῆς χώρας θὰ σταματήσουν τὸ ὄργιον τοῦ διωγμοῦ διὰ θρησκευτικὸς λόγους καὶ θὰ προστατεύσουν συνταγματικῶς τοὺς πολυπαθεῖς παλαιοημερολογίτας! Ἐν ὅμως ἔτος περίπου μετὰ τὴν θριαμβευτικὴν ἐκλογὴν των, εἰς τὴν ὁποῖαν συνετέλεσαν καὶ αἱ ψηφοὶ τῶν Παλαιοημερολογιτῶν, συνεχίζεται τὸ ὄργιον αὐτὸ καὶ εὐρίσκομεν εἰς τὰς Καλάμας νὰ καταστρατηγῇται ἡ ἐλευθερία τῆς θρησκευτικῆς συνειδήσεως.

Τὶ σὺμβαίνει λοιπὸν; Ἐμπαιζόμεθα;

Ὑποπιτευόμενοι καὶ τοῦτο, χωρὶς νὰ εἴμεθα βέβαιοι περὶ αὐτοῦ, ἀπευθυνόμεθα πρὸς τοὺς ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ὁμόφρονες ἀδελφούς μας:

Κοιτάξατε μὲ προσοχὴν τὴν ἐξεικονιζομένην φωτογραφίαν. Εἰς αὐτὴν ἀπεικονιζόμεθα ὅλοι μας, διότι ἐν τῇ προσώπῳ τοῦ ἐνὸς θιγόμεθα ὅλοι. Μὴ βαυκαλιζόμεθα μὲ τὴν σκέψιν, ὅτι τὸ κακὸ συνέβη μόνον εἰς Καλάμας· ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν δύναται νὰ συμβῇ παντοῦ ἐφ'

ὅσον ὑπάρχει «σκότος ἐπάνω τῆς ἀβύσσου». Κυβερνᾷ ἡ ἀσυδοσία καὶ ἡ ἀνεξέλεγκτος πεισμοσύνη.

Τὴν μάχην τῶν δικαιωμάτων μας θὰ τὴν κερδίσωμεν μὲ τὴν ἀδιάρρηκτον συνοχὴν, μὲ τὴν ἀδιατάρακτον ἀγάπην καὶ μὲ τὸ σταθερὸν μαχητικὸν φρόνημα.

Μοῖρα τῆς Ὁρθοδοξίας εἶναι νὰ ἀγωνίζεται.

Ἄς ἐγκαταλειψωμεν λοιπὸν τὰς ἀδυναμίας τῆς εἰρήνης καὶ ἄς ἐξοπλισθῶμεν μὲ τὰς ἀρετὰς τοῦ Ἀγῶνος. Τὸ πάθημα τοῦ ἱερέως μας εἰς Καλάμας μᾶς ἐξασφαλίζει τὸ μέτρον τῆς καταστάσεως.

ΥΠΟ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ ΑΘΩΝΟΣ

Πολλοὶ πολλὰ ἔχουν γράψει γὰρ τὸ Ἅγιον Ὄρος· περισσότερα ἀκόμη διαδίδουν ὅσοι μὲ ὁποιοδήποτε τρόπο καὶ σὲ ὅσονδήποτε χρόνον ἐπεσκέφθησαν τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτὴν χερσόνησον τῆς Χαλκιδικῆς. Μὲ τὸ σύντομον αὐτὸ σημείωμά μου θὰ προσπαθῶ νὰ δώσω εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» ὄχι μιὰ περιγραφὴν (διότι δὲν ἔχω ὀλοκληρωμένη τὴν εἰκόνα τῆς Ἀγγελικῆς πολιτείας τοῦ Ἀθῶνος) ἀλλὰ μιὰ εἰκόνα τῶν προσώπων μου συναισθημάτων, ὡς ἐπισκέπτου. Ὁφείλω ἐν ἀρχῇ νὰ εὐχαριστήσω τοὺς ἐλεγκτοὺς πατέρας Ἱερομόναχον Γεώργιον ἀπὸ τὴν Προβάτιαν καὶ Μοναχὸν Ἀντώνιον Μουστάκαν ἀπὸ τὰ Κανυκαλύβια, διότι προθύμως διέθεσαν πολὺτιμον χρόνον συνοδοντὲς με εἰς διαφόρους περιοχὰς τοῦ Ἀγ. Ὄρους.

Τὸ Ἅγιον Ὄρος ἀποτελεῖ ἀναμφισβητήτως λιμάνι θείας γαλήνης. Ἡ γαλήνη αὐτὴ, ποὺ καταπραΰνει κάθε θλίψη καὶ κάθε πόνο προέρχεται ἀπὸ τὸν χαρακτήρα καὶ τὴν μορφὴν τῆς ζωῆς τοῦ Ἀθῶνος. Ὁ ἀποκλειστικὸς παλμὸς τῆς ζωῆς τῶν μακαρίων κατοίκων τοῦ Ἁγίου Ὄρους καὶ δι' ὀλίγον τῶν εὐτυχῶν ἐπισκεπτῶν του, εἶναι ὁ παλμὸς ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὴν εἰσπνοὴν τοῦ πνευματικῷ ὀξυγόνου, ποὺ χίλια δυὸ μέρη ἀναδίδουν. Αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτὸ σου ντροπιασμένο μπροστὰ στὴ βασιλεύουσα ἀριότητα καὶ στὴ μακαρία ταπεινοφροσύνη.

Μὲ χίλιες—δυὸ προφυλάξεις εὐτύχησα νὰ κατεβῶ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀγ. Ἀκακίου, στὰ Κανυκαλύβια, γὰρ νὰ βρεθῶ σ' ἓνα περιβάλλον ὑγρὸ, σκοτεινόν, μοναχιασμένο καὶ ἀνήλιο. Σ' αὐτὸ τὸ περιβάλλον, ποὺ φαίνεται ἀφιλόξενο γὰρ κάθε ζωὴ, ἐξῆλθε μὲ ὑπομονὴν ὀλόκληρα χρόνια ὁ Ἅγιος, ὑποπιάζων καὶ δουλαγωγῶν τὴν σάρκα του. Πῶς ψηλά, γαντζωμένη σὰν ἀητοφωλιὰ, προβάλλει ἡ σπηλιὰ τοῦ Ἁγίου Νείλου τοῦ Μυροβλήτου. Δὲν τόλμησα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν τόπον, γιατί ἐννοίωσα, ὅτι μόνον ὅσοι ἔχουν φτερὰ μποροῦν νὰ πλησιάσουν τὸ ἀπρόσιτον γὰρ τὰ ἀνθρώπινα πόδια ἀσκητήριον.

Θαύμασα ὅμως αὐτὸ τὸ ἱσόβιον μαρτύριον τῶν ἀσκητῶν, ποὺ ξεπερνᾷ σὲ φρόνη καὶ μαρτυρικὴ ἀγωνία τὸ ὀλιγοήμερον μαρτύριον τῶν μαρτύρων τῆς πίστεως· δὲν ὑποτιμῶ τὴν ἀξία τοῦ μαρτυρίου τῶν μαρτύρων (δὲν προσθέτω ἐνοχλὴ στὴν ἀναξίτητά

μου)· ὁμολογῶ ὅμως τὸ μεγαλεῖο τῶν ἀσκητικῶν ἀγώνων, πού χάρισαν στὸ Ἅγιον Ὅρος μιὰ ἀμετάθετη Ἀγιότητα.

Ἡ Ἀγιότητα αὐτῇ ἐξακολουθεῖ νὰ εἶναι χαρὰ κτηριστικό· γνώρισμα τῆς Ἀγγελικῆς πολιτείας. Κάτω ἀπὸ τὸ ταπεινὸ σχῆμα τοῦ μοναχοῦ συναντᾶς πνευματικὰ παραστήματα, ἀνυπολόγιστου μεγέθους ἢ κοινωνικὲς ἀξίες σπανίου κύρους. Καὶ ὅμως τίποτε δὲν προδίδει τὴν παρουσία τους· ὥστόσο κάτι ἀκτινοβολεῖ· κι' αὐτὸ τὸ κάτι εἶναι ἡ ἀγιότης τοῦ βίου των.

Ἀξέχαστη θὰ μοῦ μείνῃ Ἀγρυπνία στὸ κελεῖ Ἀγ. Εὐθύμιος τοῦ γέροντος Νεκταρίου τοῦ πνευματικοῦ στὸ ὑψηλότερο σημεῖο τῶν Καυλοκαλυβίων. Πατέρες ἀπ' ὅλες τὶς γωνιὲς συγκεντρωμένοι ἤλθαν καὶ ἔψαλλαν σὲ μιὰ ὁλονύκτιο ἀκολουθία τοὺς ὁσιομάρτυρας Ἀπόστολο τὸν Νέο καὶ Τριαντάφυλλο.

Μὴ νομίζετε δέ, ὅτι λείπει ἀπ' τὶς ἀγνές αὐτὲς ψυχὲς· ὁ ἀλτρουϊσμός, τὸ στοργικὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὸν πλησίον.

Καταβαίναμε μετὰ τὴν ἀγρυπνία καὶ ἔξαφνα κάποιος ἀπ' τὴν Ἀγ. Ἄννα, ὁ π. Χρυσόστομος ἀρρώστησε. Ζαρκάδια στοὺς βράχους μετεβλήθησαν οἱ ὑπόλοιποι μοναχοὶ καὶ νὰ φέρουν τὶς πρῶτες βοήθειες στὸν ἀσθενῆ συνοδοιπόρο.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ζωὴ τους σὲς λεπτομέρειες τῆς ἀναδίδει τὸ ἄρωμα τῆς ἀγιότητος. Καλωσύνη, προθυμία φιλοξενία, τρόποι, ἐνθουσιασμός νὰ τὰ στολίσουν τῆς ζωῆς τους.

Δὲν θέλω νὰ ἰσχυρισθῶ, ὅτι δὲν ὑπάρχει καὶ στὸ Ἅγιον ὄρος κακία. Ὅπου ὑπάρχει ἄνθρωπος, ἐκεῖ θὰ εἶναι παρούσα καὶ ἡ ἀνθρωπίνη ἀθλιότης. Νικάται ὅμως ἀπ' τὸ πνευματικὸ μεγαλεῖο τοῦ τόπου καὶ ἐπισκιάζεται ἀπὸ τὴν εὐλογία τῆς Παναγίας. Ὑπάρχουν κι' ἐκεῖ τὰ ζιζάνια πού ζητοῦν νὰ πνίξουν τὰ εὖωσμα ἀνθῶν τοῦ παραδείσου. Μὰ στὸ τέλος μένουν ντροπιασμένα καὶ ἀνίκανα γιὰ τὸ καταστροφικὸ τους ἔργο.

Κοντὰ στὴν Ἀγιότητα τῆς ζωῆς, παρατηρεῖται καὶ ἡ ἀνυπολόγιστη ἱστορικὴ καὶ ἐθνικὴ σημασία τοῦ Ἀθῶνος. Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο τὸ Ἅγιον Ὅρος παρουσιάζει μιὰ καταπληκτικὴ ἰδιότητα. Τὸ Ἅγιον Ὅρος δὲν ἔχει τὸν χαρακτῆρα ἐνὸς ξεροῦ μουσειακοῦ συγκροτήματος κι' οἱ μοναχοὶ πού σ' ὀδηγοῦν στὰ διάφορα προσκυνήματα δὲν εἶναι οἱ βιαστικοὶ ξεναγοί. Στὸ Ἅγιον Ὅρος συνεχίζεται ζωὴ καὶ ἱστορικὴ παράδοση καὶ οἱ μοναχοὶ εἶναι οἱ μὴ-σταὶ τοῦ παρελθόντος, πού ζητοῦν νὰ μεταγγίσουν στὴν ψυχὴ σου τὴν συγγίνην τῆς ἱστορίας καὶ τὸ καταφέρνουν, γιὰτὶ ζοῦν οἱ ἴδιοι τὴν συγκίνησιν αὐτῇ.

Θὰ μεταφέρω τὸν ἀναγνώστη γιὰ μιὰ στιγμή στὸ ἱστορικὸ μοναστήρι τῆς Λαύρας. Γεμᾶτο ἀπὸ κειμήλια, κι' ἄλλα πολὺτιμα ἀντικείμενα τοῦ παρελθόντος. Ἐκεῖ ὁ βαρὺς κι' ἀσήκωτος σταυρὸς τοῦ Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Ἀθωνίτου· ἐκεῖ τὸ λάβαρο τοῦ Μ. Κωνσταντίνου ἐκεῖ ὁ αὐτοκρατορικὸς σάκος τοῦ Φωκά· ἐκεῖ ἡ ἀριστερὰ χεὶρ τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου ἐκεῖ χειρόγραφα, ἐκεῖ μικρογραφίες, ἐκεῖ συγγίλια. Ὅλα αὐτὰ δὲ παίρνουν μιὰ ἐπιβλητικὴ θέσιν στὴ ψυχὴ σου, ὅταν ὁ συνωδὸς μονα-

χὸς δὲν σοῦ τὰ ὑποδεικνύει ξηρὰ καὶ τυπικὰ ἀλλὰ γιὰ πολλοστὴ φορὰ ξαναχορταίνει μαζύ του ἀπ' τὴν ἀγιότητά τους.

Ὁφείλω νὰ τονίσω τὴν εὐσέβειαν καὶ καλωσύνη τῶν ὁσιωτάτων μοναχῶν Παντελεήμονος βιβλιοθηκαρίου τὸν ὁποῖον εὐφῆμως ἀνεφέρει καὶ ὁ ξένος τύπος, ἱατροῦ Παύλου Παυλίδου προηγουμένου, Καλινίκου, ξεναγοῦ γέροντος Διομήδους πού μᾶς περιποιήθησαν στὴ Λαύρα.

Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν γραφικὴν καλωσύνην τῶν ἐπιτρόπων, προηγουμένου Ἰωακείμ καὶ Γερόντων Νεῖλου καὶ Ἱεροθέου πού μᾶς χάρισαν τὸ ριγυλὸ ἄγγισμα τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου τῆς Μονῆς των. Δὲν ξεχνῶ ἀκόμη τὸν γέροντα Ἀββακούμ πού μὲ κατέπληξε μὲ τὴν μνημονικὴν του ἱκανότητα νὰ ἀποστηθίσῃ κεφάλαια ὁλόκληρα. Ἀπὸ τὴν στήλη αὐτῇ χαιρετῶ ὅλους αὐτούς.

Τὸ δοξασμένο μοναστήρι τῆς Λαύρας δείχνει μεγάλῃ κατανόησιν τῶν ἱστορικῶν στιγμῶν τοῦ αἵωνος μας καὶ βοηθεῖ τοὺς ζηλωτὰς· τὸ παράδειγμά του θὰ τὸ ἀκολουθήσουν κι' ἄλλα μοναστήρια γιὰ τὸ καλὸ τῆς μοναχικῆς πολιτείας.

Τὸ Ἅγιον ὄρος εἶναι κι' ὁ πολῦτιμος σταθμός ἐφοδιασμοῦ τοῦ ἱεροῦ μας Ἀγῶνος. Ὅλο τὸ ἄνθος τοῦ ἱερατείου μας ἔχει πνευματικὴ πατρίδα τὸν Ἀθῶνα.

Γεμᾶτος εὐλάβεια στὸν Ἅγιο τόπο καὶ στοὺς μακαρίους κατοίκους του εὐχαριστῶ ἀπὸ τὴν στήλη αὐτῇ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς πατέρας, πού μοῦ χάρισαν τὸ οὐράνιο παράδειγμα τῆς ζωῆς των. Πατέρες, σεῖς εἴσατε οἱ ἀκοίμητοι βαρδιάνοι στὸ ἐθνικοδρηκεντικό φρούριο τοῦ Ἀθῶνος. Θαυμάζουμε τὸν τρόπο τῆς ζωῆς σας, πού εἶναι ἀπηλλαγμένος ἀπ' τὶς ραδιουργίες, τοὺς φθόνους καὶ τίς λοιπὰς ἀθλιότητες τοῦ κόσμου. Κι' ἂν καμμιά φορὰ κανεὶς ἀπ' τὸν κόσμον ζητῇ νὰ σᾶς μεταδώσῃ τὸ μικρόβιο τῆς κοσμικῆς ἀκαταστασίας διώχτε τον μὲ ἀγανάκτησιν.

Μείνετε στὴ συνείδησί μας ἄγγελοι φωτός!

Κλείνοντας τὸ σημεῖο μου αὐτὸ τονίζω μὲ δύναμιν ὅτι μόνον τὸ Ἅγιον ὄρος εἶναι ὁ τόπος πού εὐδοκμεῖ τὸ ἄνθος τοῦ παρθενικοῦ ἰδεώδους ἐκεῖ σὲς σπηλιές, τὰ μοναστήρια, συναντᾶν τὸν Θεὸ καὶ σ' ἀγκαλιάζει ὁ Θεός.

Θρησκευόμενοι νέοι, ὅσοι φλέγεσθε ἀπὸ τὸν ἔρωτα τῆς ὑπερτάτου τελειότητος τοῦ μοναχικοῦ βίου μὴ ἀφίσσετε νὰ παρασυρθῆτε ἀπὸ τοὺς συνοφάντες τοῦ Ἀγ. ὄρους.

Ρίξτε τὴν ματιὰ σας στὸ Ἅγιο Ὅρος καὶ κατευθύνετε τὰ διαβήματά σας στὸ περιβόλι τῆς Παναγίας.

Ὁ Μοναχικὸς βίος δὲν εὐδοκμεῖ στὴν ἀσφαλτο καὶ στὴν ἀνέσι τῶν μεγαλουπόλεων. Μὴ ζήσετε τὴν χλιαρότητα τοῦ μηδενισμοῦ· ἀλλ' ἀγαπήσατε τὴν φλόγα τοῦ ἀναχωρητοῦ.

Μόνον τὸ Ἅγιον ὄρος εἶναι ὁ τόπος τοῦ ὁρθοδόξου Μοναχισμοῦ. Παντοῦ ἄλλοι ὁ μοναχὸς εἶναι τὸ ψάρι, πού ἔχασε τὰ νερά του καὶ κινδυνεύει νὰ πέσῃ στὸ δίχτυ τῆς ἁμαρτίας.

Υπερσθνος Ὑλης Παναγιώτης Ι. Βρεττᾶκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 88

Τὸ Μνημόσυον τοῦ Ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας

Πόσο σύντομα περ-
νᾷ ὁ χρόνος! Ἡ τα-
χύτης του ὑπερβαίνει
καὶ τὴν καταπληκτι-
κωτέρα κίνησι. Στὸ
πέρασμά του αὐτὸ ὁ
χρόνος ἀφανίζει, γκρε-
μίζει, μεταβάλλει, δη-
μιουργεῖ. Ἕνας ἀένα-
ος στροβιλισμός μορ-
φῶν, καταστάσεων,
γεγονότων χαρακτη-
ρίζει τὴν πορεία τοῦ
χρόνου. Καὶ μέσα σ'
αὐτὸν τὸν στροβιλι-
σμόν ἀδύνατο καὶ ἀ-
σήμαντο μόριο ὁ ἄν-
θρωπος καταποντίζε-

ται μὲ τὴν ἀθόρυβη σιωπὴ, ποὺ χάνεται ἡ στα-
γὼν τῆς βροχῆς εἰς τὸν ὠκεανό.

Ἕνα μόνον πρᾶγμα στέκεται ἀνώτερο ἀπὸ
τὴν δύναμι τοῦ χρόνου· Ἕνα πρᾶγμα παραμένει
ἄφθαρτο· Τὸ μεγαλεῖον τῶν Ἰδεῶν. Κι' ὅταν
μάλιστα ἡ ἰδέα ἀναφέρεται στὴ ζωὴ, στὸν τρό-
πο της, στὰ ἥθη της, τότε ἡ ἰδέα αὕτῃ ἀφθαρ-
τοποιεῖ ὅσους διέθεσαν τὸν ἑαυτὸ τους διὰ
τὴν ἐπικράτησί της. Μιὰ τέτοια ἰδέα εἶναι ἡ
Ὁρθοδοξία. Ἀγκαλλιᾶζει μὲ τὸ πλάτος της ὅ-
λες τὶς ἐκδηλώσεις τῆς ζωῆς καὶ συγκλονίζει
μὲ τὸ βάθος της κάθε εὐγενική καὶ νοσταλγὸ
ψυχὴ. Ὅσοι ἀγωνίζονται γιὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν,
χωρὶς νὰ τὸ ὑποπτεύωνται, σμιλεύουν τὸ ὄνο-
μά τους σὲ μιὰ πανύψηλη μαρμάρινη στήλη,
ποὺ ποτὲ δὲν μπορεῖ νὰ τὴν πλησιάσῃ ἡ σκό-
νη τοῦ χρόνου. Τέτοια στήλη, ἡ συνειδησις τῶν
λαῶν, ἐξασφαλίζει τὴν ἀθανασία καὶ τὴν αἰ-
ωνιότητα εἰς τοὺς ἥρωας τῆς Ὁρθοδοξίας. Δὲν
ὀμιλοῦμε διὰ τὴν οὐρανίαν αἰωνιότητα ἢ ὅποια
εἶναι ἀποτέλεσμα τῆς ἐναρέτου ζωῆς· ὀμιλοῦ-
με διὰ τὴν αἰωνιότητα τῆς Ἱστορίας, ποὺ κα-
τακτᾶται ἀπὸ τοὺς ἀγωνιστάς.

Ὁ στοχασμός αὐτὸς ἀναπηδᾷ στὴν σκέψι
δλων, ὅταν σκεφθοῦν τὸν παλλαϊκὸν χαρακτη-
ρα, ποὺ πῆρε ἡ Αἰ ἐπέτειος ἀπὸ τοῦ θανάτου
τοῦ ἀειμνήστου Ποιμενάρχου μας. Εἰς ὅλας τὰς
ἐνορίας, εἰς ὅλα τὰ παραρτήματα, εἰς ὅλας
τὰς γωνίας τῆς Ἑλλάδος καὶ εἰς αὐτὴν ἀκόμη
τὴν Ἀμερικὴν ἐξετελέσθησαν μνημόσυνα ὑπὲρ
«μακαρίας μνήμης καὶ αἰωνίας ἀναπαύσεως
τῆς ψυχῆς τοῦ προαπελθόντος Πατρὸς καὶ Ποι-
μενάρχου ἡμῶν Χρυσοστόμου». Παντοῦ δάκρυ-
σαν τὰ μάτια ὅχι τόσο ἀπ' τὴν μελαγχολικὴν
ἀνάμνησιν τῆς ἀλησμονήτου φυσιογνωμίας, ὅ-
σο ἀπ' τὴν ἐκθαμβωτικὴν λάμψιν τοῦ τιμωμένου
Ποιμενάρχου.

Τὸ Ἱερατεῖον του, οἱ Συνεργάται του, ἐτέ-
λεσαν τὸ μνημόσυον εἰς τὸ γραφικὸ Ἐκκλη-
σάκι τῆς Μεταμορφώσεως Κυψέλης. Ἐκεῖ ὅπου

πολλὲς φορὲς εἶχεν ἠχήσει ἡ φωνὴ του, καὶ ἐ-
κέτευε τὸν ἐπουράνιον Γεωργὸν νὰ «ἐπιβλέψῃ
ἐξ οὐρανοῦ καὶ νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν
ἄμπελον» τὴν λογικὴν, ἐκεῖ τώρα τὰ λογικά
κλίματα, ἔσκυψαν εὐλοβικά τὸ κεφάλι τους
πρὸ τῆς ἀσφαλοῦς παρουσίας τῆς Πτερυγιζού-
σης ψυχῆς τοῦ Ποιμενάρχου. Κόσμος εἶχε κα-
τακλύσει ὅλους τοὺς χώρους τοῦ Ναοῦ· ἡ Σε-
βαστὴ μορφή τοῦ Πατρὸς Ἀκακίου ἠγεῖται τοῦ
χοροῦ τῶν ἱερέων, ποὺ περιστοιχίζουν τὸ μνη-
μόσυον. Ὅλοι ἀισθάνονται τὴν παρουσίαν
του. Μὲ παλμὸ ὁ Θεολόγος κ. Σταύρος Καρα-
μῆτσος ὀμιλεῖ, διαζωγραφίζων τὴν μορφήν καὶ
τὸ ἔργον του, Χαιρείζει τὴν πτερυγίζουσαν
ψυχὴν του καὶ ὁ παριστάμενος κ. Π. Ροζάκης. Ὅ-
λοι δὲ μὲ κατάνυξιν ψάλλουν «Αἰωνία ἡ μνή-
μη» καὶ ὁ μουσικὸς ρυθμὸς καὶ ἡ σημασία τοῦ
τροπαρίου σὰν ἑλαφροὶ κυματισμοὶ κατευθύ-
νουν τὴν σκέψιν μας εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς αἰ-
ωνιότητος, διὰ τὴν συνάντησιν τῆς στρατευομέ-
νης μὲ τὴν θριαμβεύουσας Ἐκκλησίαν.

Ὥρα 2 μ. μ. Μία συμβολικὴ ἀντιπροσω-
πεία τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου ἐδρίσκειται εἰς τὴν Ἱ-
εράν Μονὴν Κοιμήσεως Θεοτόκου, τοῦ Π. Παρ-
θενίου. Μὲ δέος στέκεται περὶ τοῦ τάφου καὶ
ψάλλει τὸ ἐπιμνημόσυον τρισάγιον. Ἐξαφνα
ἕνας ἐκ τῆς ἀντιπροσωπείας ἀκούγεται νὰ λέ-
γῃ: «Ἀξέχαστε Ποιμενάρχα μας στὴν ψυχὴ ὁ-
λων μας δεσπόζεις ὡς νικητὴς» δέξου λοιπὸν
τὸ δάφνινον αὐτὸ στεφάνι σὰν ἐκδήλωσιν σεβᾶ-
σμοῦ πρὸς τὸν νικητὴν.»

Ὥρα 5 μ. μ. Μία κατανυκτικὴ συγκέντρω-
σις εἰς τὴν μεγάλῃν αἴθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱ-
εραρχῶν». Ὁ εὐλογημένος καὶ εὐγενικὸς πρό-
εδρος τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν κ. Π. Βαρυμποπιώ-
της παραχωρεῖ τὴν αἴθουσαν ὡς ἐκδήλωσιν
τιμῆς πρὸς τὸν ἀειμνήστον Ποιμενάρχην μας.

Ἐκεῖ προσέρχονται ὅσοι τιμῶν τὴν μνήμην
του· ὅσοι δὲν τὸν ξέχασαν· ὅσοι ὑπέταξαν κά-
θε εἵδους ἀσχολία εἰς τὸ ὑπέρτατον καθήκον
τοῦ Σεβασμοῦ. Ἡ παρουσία εἰς τὴν αἴθουσαν
τῶν «Τριῶν Ἱεραρχῶν» συνιστᾷ κριτήριον ἀ-
γωνιστικοῦ φρονήματος, ἀλλὰ καὶ συμβολικὸν
γεγονός. Εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτὴν συναντῶνται
ἐκπρόσωποι συζητηρικῶν κινήσεων· κινήσεων,
ποὺ θέλουν τὴν Ἑλλάδα Ὁρθόδοξον. Διακρί-
νομεν μεταξὺ τῶν παρισταμένων τὸν ἀρχιμαν-
δρίτην Αὐγουστίνον Καντιώτην, γνωστὸν διὰ
τὰ ἀνιλεῖ μαστιγώματά του κατὰ τῆς διαφθο-
ρᾶς τὸν κ. Κ. Π. Βαρυμποπιώτην, τὸν βετε-
ράνον αὐτὸν στρατιώτην τῆς λαϊκῆς ἱεραπο-
στολῆς.

Τὸν κ. Ν. Ψαρουδάκη, τὸν σεμνὸν νέον
καὶ θαρραλέον μαχητὴν τοῦ ἀντιμασσοῦ ἀγῶνος.

Ἐκεῖ εἰς τὴν αἴθουσαν τῶν «Τριῶν Ἱεραρ-
χῶν» δίδει τὸ παρὸν ἕνα λαϊκὸν κίνημα ψυχῶν,
ποὺ δὲν εἶναι διατεθειμέναι νὰ ὑποκλιθοῦν εἰς
τὸ εἶδωλον τοῦ αἰῶνος μας.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Ἐκκλησ. Ἐπιτροπῆς Π.

Ἀκάκιος καὶ οἱ τρεῖς ὁμιλεῖται διεμόρφωσαν ἓνα κλίμα σεβασμοῦ πρὸς τὸν πρὸ ἔτους ἐκδημήσαντα Ποιμενάρχην μας. Ὁ Σεβασμὸς αὐτός θὰ εἶναι μία διαρκὴς ὑπόμνησις τοῦ καθήκοντος δὲ τὸν Ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ὅπως ἀπῆλθε ὁ ἀεὶ μνηστὸς Χρυσόστομος, θὰ ἀπέλωμεν καὶ ἡμεῖς συναποκομίζοντες τὴν ἀξίαν ἢ τὴν αἰσχύνην τῶν ἔργων μας. Τίποτε δὲν θὰ πάρωμεν μαζὺ μας· εἰς τὸ ἐλάχιστον ὅμως διάστημα τῆς ἐπιγείου πορείας μας ἔχομεν τὴν ἐξουσίαν ἢ νὰ δημιουργήσωμεν ἢ νὰ καταστρέψωμεν.

Θὰ δημιουργήσωμεν, ἐφ' ὅσον θέσωμεν τὴν ζωὴν μας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ἀθανάτων καὶ ἀφθάρτων ἀξίων, τῆς Ἀγάπης, τῆς Ὁρθοδοξίας, τῆς Καλωσύνης· καὶ θὰ καταστρέψωμεν, ἐφ' ὅσον προτάξωμεν τὴν λατρείαν τοῦ ἑαυτοῦ μας.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΚΙΑΝ ΤΟΥ

Ἔτος ὁλόκληρον διέρρευσε ἀεὶ μνηστὴς Ἱεράρχα, ἀφ' ἧς—Θεῖα βουλήσει—μετέστης ἐκ τῶν ἐγκοσμίων καὶ δὲν ἔχει τελείως σβεσθῇ ὁ ἀντίλαλος τῶν κοπετῶν τῆς Θεοσεβοῦς Ποίμνης Σου, ἐπὶ τῷ ἀδοκίτῳ ἀποφανισμῷ τῆς. Ζόφος πυκνὸς ἠπλώθη ἔκτοτε ἐπὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ὁρθοδοξίας καὶ χειμὼν βαρὺς ἐνέσκηψεν εἰς τὰς ἀλγούσας καρδίας τῶν πιστῶν σου. Καὶ τὸν ζόφον διαπερᾷ, ὡς ἡ ἀστραπὴ τὸ νεφελῶδες στερέωμα, ἡ ἀνάμνησις σου καὶ τὰς ἀλγούσας καρδίας μας ἡδύνουν μόνον τὰ ἀθάνατα ρήματά σου.

Ἀλλὰ, σήμερον ἤχει καὶ πάλιν εἰς τὰ ὅτα μας ἡ βροντὴ τῶν ἐμπνευσμένων Σου λόγων καὶ αἱ ψυχαὶ μας σκιρτῶσαι, ἀτεινίζουν τὸ γλυκύτατον βλέμμα σου καὶ αἰσθάνονται τὴν ἀρρητον θαλπωρὴν τῆς ἀρρήκτου συμπαραστάσεώς Σου. Αἰσθανόμεθα μετὰ σοῦ τὴν παρουσίαν Σου καὶ ἡ σκέψις μας ἀπτεται τοῦ ἁγίου Σου Σώματος, τὸ ὁποῖον σκληρῶς ἐβασάνισαν αἱ ἀτέρμονες, ἐν ζωῇ κακουχίαι. Πρὸς δόξαν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ἑδραίωσιν τοῦ Θεοσεβοῦς ποιμνίου, τὸ ὁποῖον κυβερνᾷ ἀκόμη καὶ σήμερον μέσῳ τοῦ ἱεροῦ μας κλήρου καὶ θὰ κυβερνᾷ εἰς τὸ διηνεκὲς ἡ ἱερά σου ἀνάμνησις.

Σήμερον δὲν πενθοῦμεν, ἅγιε Πρόεδρέ μας, διότι εἶσαι τόσον πλησίον μας, ὥστε νὰ αἰσθανώμεθα ἔστω καὶ ἐξ ἀνθρωπίνης παραισθήσεως τὸ ἀπαλὸν θρόισμα τῶν θείων πτερυγῶν τῶν Ἀρχαγγέλων, οἱ ὁποῖοι σὲ συνοδεύουν ἐν τιμῇ καὶ δόξῃ εἰς τὴν γῆνιν μεταξὺ προσγειώσιν Σου.

Καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὁλων μας ἀναβλύζουν αὐτὴν τὴν φορὰν ὅχι πλεον ὁδύνης δάκρυα ἀλλὰ Θεῖαι σταγόνες ψυχικοῦ καθαρμοῦ, ὡς ὑπερτάτη ἔνδειξις εὐγνωμοσύνης καὶ ὡς σπονδὴ οὐρανία πρὸς τὸν Μέγαν Δημιουργόν, ὅστις μᾶς ἡξίωσε σήμερον νὰ ἐορτάσωμεν τὴν ἁγίαν Σου Μνήμην, ἀθάνατε Ποιμενάρχα.

Θὰ ἐορτάζωμεν, ἅγιε Πρόεδρε, κατ' ἔτος τὴν Μνήμην σου διὰ νὰ ἔρχεσαι μεταξὺ μας καὶ νὰ ἐρχώμεθα πρὸς Σὲ νὰ ἀντλήσωμεν θάρρος καὶ ζωογόνον δύναμιν διὰ τὴν συνέχισιν τοῦ Ἀγῶνος, ὃν ἀ-

δοκῆτως διέκοψεν ἡ εἰς Κύριον πρόσιλσις σου.

Καὶ διὰ τοῦ Ἱεροῦ Κλήρου μας θὰ ἀναβαπτίζομεθα ἐτησίως, ὡς εἰς κολυμβήθραν Σιλωάμ, ἐπὶ τοῦ βωμοῦ τοῦ Μνημοσύνου Σου, δοξάζοντες τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου καὶ τὸ ἰδικόν Σου.

Καὶ θὰ ἀναφωνοῦμεν, ἐκ βαθέων, Αἰωνία ἡ Μνήμη Σου Ἀγίε Χρυσόστομε.

Πατέρι μας στοργικὲ καὶ ἀληθιμόνῃτε, Αἰωνία ἡ Μνήμη Σου.

Ἀπὸ τοὺς Εὐαγγελικοὺς

Θησαυροὺς

ΔΥΣΚΟΛΟΝ ΑΛΛ' ΕΠΙΒΕΒΛΗΜΕΝΟΝ

Δὲν εἶναι ὑπερβολὴ νὰ λεχθῇ, ὅτι οἱ περισσότεροι Χριστιανοὶ τῆς σημερινῆς μάστιγα ἐποχῆς, οἱ Χριστιανοί, τοὺς ὁποίους ὁ κόσμος θεωρεῖ ὑποδειγματικούς εἶναι μόνον γιὰ τὰ πανηγύρια. Ἐξωτερικὴ εὐλάβεια, κάποια ἀναιμικὴ προσπάθεια ἐσωτερικῆς βελτιώσεως, μερικὲς ἐλεημοσύνες νὰ τὸ ἐνεργητικὸ τῶν περισσοτέρων.

Μὰ ποὺ λοιπὸν εἶναι ἡ τελειότης; Εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς εὐαγγελικῆς ζωῆς· εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν ὁλων τῶν ἰδανικῶν καὶ ἀξίων, ποὺ διεκήρυξεν ὁ γλυκύτατος Ἰησοῦς. Καὶ εἰς ἓνα ἀκόμη, ὅταν ὑστερῇ τότε δὲν κατώρθωσε νὰ γίνῃ τέλειος, ἔστω καὶ ἂν εἰς τὰ ἄλλα κατώρθωσε νὰ παρουσιάσῃ ἓνα πληθωρικὸ πλεονασμὸν. Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος λέγει, ὅποιος πταίει εἰς ἓνα γίνεται ἔνοχος σὲ ὅλα.

Ἐνα λοιπὸν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα, ποὺ ἐπιβάλλεται εἰς τὸν Χριστιανὸν νὰ ἐκτελέσῃ εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν ἐχθρῶν του.

Νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ἐχθρούς του! Νὰ μὴ ἀπαίτησις. Νὰ μὴ ἀπαίτησις, ἡ ὁποία θὰ ἀποδείξῃ τὴν νηπιακὴν κατάστασιν ὁλων μας εἰς τὸ θέμα τῆς χριστιανικῆς ζωῆς.

Ἐχθρὸς σημαίνει ἄνθρωπος, ποὺ μὲ πλήγωσε ἢ στὸ σῶμα ἢ εἰς τὴν ψυχὴν· ἐχθρὸς σημαίνει ἄνθρωπος, ποὺ διέβαλλε τὴν ἀτομικὴ μου ἢ οἰκογενειακὴ τιμὴν.

Ἐχθρὸς σημαίνει ἓνας διαρκὴς κίνδυνος, ἓνας μόνιμος ἐφιάλτης, μία ἀγρυπνὴ ἀγωνία. Αὐτὸν λοιπὸν τὸν ἄνθρωπο, ποὺ μὲ ἔκανε καὶ ἔκλαψα, πόνεσα, ποὺ ἐβύθισε στὸ πένθος, ποὺ μὲ κατέστρεψε ὀφθαλμὸν νὰ τὸν ἀγαπῶ.

Ἐ! καλὰ τὸν ἀγαπᾷ! Δὲν θέλω τὸ κακό του!

Ὅχι αὐτὸ μόνον. Αὐτὴ τὴν καλωσύνην εἶχαν νὰ τὴν ἐπιδείξουν καὶ οἱ Ἑθνικοί· τὴν ἐπιδεικνύουν καὶ οἱ ἄνθρωποι τοῦ κόσμου.

Δὲν ἀπαιτεῖ τέτοια ἀδρανὴ καὶ ἀνενέργητη ἀγάπη ὁ Κύριος· τὸ ἀποσαφηνίζει: «Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε». Νὰ κάνῃς καλὸ στοὺς ἐχθρούς σου.

Ὡ! Κύριε ποῖαν φοικτὴν καὶ ἡρωϊκὴν ἀπαίτησιν προβάλλεις; Φεῖται Κύριε μὴ ζητεῖς νὰ συντριψῇς τὸ ἀδύνατον πλάσμα, ποὺ ἐπιζητεῖ τὸ ἔσχατο καταφύγιό του στὴ λήθη τοῦ ἐχθροῦ του.

Δὲν σοῦ ἀρεῖ Κύριε, ὅτι τὸν ἀναφέρω εἰς τὴν προσευχή μου;

Δὲν ἱκανοποιεῖσαι, ὅτι δὲν ἔχω ὀπισθῇ διὰ νὰ ἐκδικηθῶ;

Ἡ ἀπάντησις σαφὴς καὶ ἀνεπίδεκτη ἀμφιβολιῶν:

«Γλήν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν καὶ ἀγαθοποιεῖτε».

Πρέπει νὰ γίνετε οἰκτιρῶντες (ἄλλοι μὲν αὐτὸ ὑψιστο σκαλοπάτι τῆς χριστιανικῆς τελειότητος) καὶ νὰ ὁμοιάσετε μὲ τὸν ἐπουράνιο πατέρα «ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἐχθρίστους καὶ πονηροὺς».

Ὁ Γολγοθᾶς ὡς πηγὴ εὐεργεσίης πρὸς τοὺς ἐχθροὺς πρέπει νὰ δεσπόζη εἰς τὴν ψυχὴν σου χριστιανέ.

Τὸ παράδειγμα τοῦ Ἀγ. Κυριανοῦ, ποὺ ἔδωκε χρυσᾶ νομίσματα στὸ δῆμιό του, πρὶν τὸν ἐκτελέσει, πρέπει νὰ μὴ σὲ ἀφήσῃ ἀδιάφορο.

Ἡ ἡρωϊκὴ χειρονομία τοῦ Ἀγ. Διονυσίου νὰ κρύψῃ τὸν φονεὴ τοῦ ἀδελφοῦ του δὲν πρέπει νὰ σ' ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον.

Θυμῆσου ἀκόμη τὴν κουρασμένη μορφὴ τοῦ Γιάννη Ἀγιάννη, στοὺς Ἀθλοῦς τοῦ Β. Ὀθωμανοῦ, ποὺ εἶχε τὴν δύναμιν νὰ εὐεργετήσῃ (καὶ τί εὐεργεσία! νὰ τοῦ χάρισῃ τὴν ζωὴν) τὸν πρὸ θανάσιμο ἐχθρόν του, τὸν Ἰαβέρη.

Ἐνας τέτοιος πρέπει νὰ γίνῃ καὶ ὁ κάθε χριστιανός. Αὐτὸ συνθέτει τὸν μεγαλύτερο ἡρωϊσμόν τὴν συντριπτικώτερη νίκη κατὰ τῶν ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν.

Δύσκολη ἡ ἀπαίτησις ἄλλ' ἐπιβεβλημένη. Ὑποχρεωτικὴ ἡ ἀνάγκη εἰς τὸν Γολγοθᾶ.

Εἶναι ἡ ἀναγκαία νύκτωρ τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας.

Ἡ μόνη ἀγάπη, ποὺ εἶναι τελείως ἀπληροκατάληπτη ἀπὸ κάθε ὑπολογισμό, ἀπὸ κάθε ἀδυναμία εἶναι ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἐχθρόν. Κι' αὐτὴν τὴν καθαρὴν, τὴν κρυστάλλινην, τὴν δλοκάθαρη ἀγάπην ἀπαιτεῖ ὁ Κύριός μας, ἀφοῦ πρῶτος τὴν ἐπέδειξε.

Αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἀποτελεῖ τὸ ἐπιστέγασμα τῆς κατὰ Χριστὸν τελειότητος.

Ποῖος θὰ εἶναι ὁ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος, ποὺ ἡ συνειδήσις του, τὸν πληροφορεῖ, ὅτι ἐπραγματοποίησε τὸ λαμπρὸ αὐτὸ κατόρθωμα;

Εἶναι ἀπὸ τώρα μέσα στὸν παράδεισο!

Ἀπὸ τὸ εὐοτολόγητον:

τῆς Ἑκκλησίας μας

Ἡ ΑΓΙΑ ΘΕΣΣΑΛΑ

Τὸ πνευματικὸν ἀνάστημα καὶ ἡ δριμύτης τῆς ἀγίας αὐτῆς γαμίζοντ' ὡς τρυφοχορεῖται οὐκ ὀκνητοὺς χρονοὺς. Τὸ ἀγωνιστικὸν τῆς δὲ θάρρους καὶ ἡ θερμοεργὴς πίστις τῆς θερμαίνουν καὶ φωτίζουν τὰς ψυχὰς ὅλων τῶν χριστιανῶν μέχρι σήμερον. Ὁ βίος τῆς ἀγίας ὡς ἔχει σοφὴ εἰς τὰς ἀποκρύφους «Πράξεις Παύλου καὶ Θεολῆς» ἔχει ὡς ἑξῆς:

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν εὐρίσκει εἰς Μ. Ἀσίαν. Κυριότερὴ καὶ ἰσχυρὴ χριστιανικὴ Ἑκκλησία, παρὰ τὴν λυσσαλέαν ἀντιπάρεσιν τοῦ Ἰουδαϊκοῦ καὶ ἐθνικοῦ στοιχείου. Εἰς μίαν φωνὴν τοῦ ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καταφεύγει εἰς Πισιδίαν (τοῦτ' ἐστὶν 50—51) καὶ εὐρίσκει φιλοξενίαν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ὀνησιφόρου. Ἡ συνέχεια τοῦ κηρύγματός του δὲν διακόπτεται. Εἰς ἕν ἑξ' αὐτῶν ὁμιλεῖ μὲ εὐλογεσίαν καὶ δύναμιν περὶ ἀγνότητος, παρθενίας καὶ ἀναστάσεως. Μεταξὺ τῶν ἀκούων του εὐρίσκει καὶ ἡ Θεσσαλ. Ὁ λόγος τοῦ ἀποστόλου συγκλονίζει τὴν

ψυχὴν τῆς. Ἐντὸς τῆς κόσμου δολόκληροι καταποντίζονται καὶ κόσμοι κτίζονται. Καὶ οἱ καταποντιζόμενοι κόσμοι δὲν εἶναι ἄλλοι ἀπὸ τοὺς κόσμους τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ εἰδωλολατρισμοῦ, ἐνῶ οἱ ἀνεγερόμενοι εἶναι οἱ κόσμοι τοῦ χριστιανικοῦ φωτός καὶ τῆς ζωτικῆς πίστεως.

Ἡ Θεσσαλ ἀφροσύνηται εἰς τὸ ἔργον τῆς διακονίας τῆς Ἑκκλησίας. Ἐργον τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι εὐκόλον καὶ δι' ἄλλους λόγους, ἀλλὰ καὶ διότι ἡ Θεσσαλ ἦτο εὐγενοὺς καταγωγῆς. Ἐτέρα δυσκολία προσέρχεται ἀπὸ τὸν μνηστῆρα τῆς, τὸν ὁποῖον ἐγκατέλειπε καὶ ὁποῖος ἐξεμύνη καὶ ἤτελλε τοὺς πάντας. Ὁ Θεσσαλ, οὕτω ὠνούαζεντο ὁ μνηστὴρ τῆς ἀγίας, καταφεύγει εἰς τὸν ἄρχοντα τῆς πόλεως καὶ καταγγέλλει τὸν Παῦλον, ὅτι παρατείνει τὰς νέας νὰ ἀποστρέφονται τὸν γάμον. Ὁ Ἀπόστολος συλλαμβάνεται, βασανίζεται καὶ ἐκδικᾶται τῆς πόλεως. Τίποτε ὅμως δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σβέσῃ τὴν πίστιν τῆς Θεσσαλ. Ἐμμένει εἰς τὸ παρθενικὸν ἰδεώδες καὶ κηρύττει τὴν νέαν πίστιν. Τὰ ἐμπόδια ὅμως δὲν σταματοῦν διὰ τὴν ἀγίαν. Εἴτομεν ὅτι ἦτο εὐγενοὺς καταγωγῆς. Ἀπὸ τὴν τάξιν δηλ. ἐκείνην τῶν διαφθαρμένων ἰνδρώτων, οἱ ὁποῖοι εἶχον συνδέσει τὴν τύχην των μὲ τὴν ἀμαρτίαν, μὲ τὰ εἰδωλὰ καὶ ἐθεώρουν ἐσχίτην ταπεινώσιν νὰ ξεφύγῃ ἐν μέλῳ των πρὸς τὴν πλευρὰν τῶν χριστιανῶν. Ἡ μῆτηρ τῆς μάλιστα φέρουσα βρωδὸς τὴν ἀποστασίαν τῆς θυγατρὸς τῆς καὶ ἀφοῦ μεταίως προσπαθεῖ νὰ τὴν μεταπείσῃ, δίδει ἐντολὴν νὰ καὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς. Ἡ Θεσσαλ ὅμως σώζεται ὡς ἐκ θαύματος καὶ προσκολλᾶται ὁριστικῶς εἰς τὴν ἀκολουθίαν τοῦ Παύλου.

Εἰς μίαν ἀποστολικὴν περιοδείαν τῆς διέρχεται ἐξ Ἀντιόχειας καὶ ἐκεῖ τὴν ἀναμένει νέα περιπέτεια. Ὁ Διοκλετῆς τῆς Συρίας Ἀλέξανδρος, θαλχθεὶς ὑπὸ τῆς ἐκπάλου θραιότητος τῆς Θεσσαλ, ζητεῖ αὐτὴν εἰς γάμον. Ἡ πρότασις του, ὡς ἦτο ἐτόμενον ἀπορρίπτεται καὶ ἡ ἀγία καταδικάζεται εἰς πάλιν μὲ ἄγρια θηρία. Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν περιπέτειαν ἐσώθη διὰ θαύματος. Ἀναχωρεῖ ἐξ Ἀντιόχειας διὰ νὰ συναντήσῃ τὸν Παῦλον εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας.

Διερχομένη ἐξ Ἰκονίου εὐρίσκει τὸν πρῶτον μνηστῆρα τῆς νεκρόν. Ἡ ἀγία συνεχίζει μὲ ἀκαταπόνητον θάρρος τὸ ἀποστολικὸν ἔργον τῆς νέας πίστεως καὶ ἀποθηνήσκει πλήρης ἡμερῶν ἀφοῦ πλείστους μετέστρεψε εἰς τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

Ὅπως εἴτομεν ἡ βιογραφία αὐτῆς τῆς ἀγίας προέρχεται ἀπὸ τὰς ἀποκρύφους «πράξεις Παύλου καὶ Θεολῆς», αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τιμὴν τῶν ἀποκρύφων «Πράξεων τοῦ Παύλου». Τὸ ἔργον αὐτὸ δὲν ἐγράφη ἑρμηνεύον τοῦ 150 μ. Χ. καὶ στηρίζεται εἰς γραικτὴν ἢ προφορικὴν παράδοσιν τῶν χρόνων τῆς ἀγίας. Ἀπὸ ἀρχαιοτάτων πάντως χρόνων ὁ βίος τῆς ἀγίας Θεσσαλ ἔτυχε μεγάλης διαδόσεως καὶ τοῦτο τὸ ἀποδεικνύουν ἐκτὸς τῶν ἄλλων καὶ αἱ πέντε μεταφράσεις εἰς ἑνῶς γλώσσας, αἵτινες ἐσώθησαν μέχρι σήμερον.

Εἰς μερικὰς μάλιστα περιπτώσεις χριστιανοὶ τινὲς ἐχρησιμοποίησαν κατ' ὅσον τὸν βίον τῆς ἀγίας, διὰ νὰ στηρίξουν τὸ ὑπὸ τῶν γυναικῶν ἐνεργούμενον βάπτισμα καὶ τὸ κήρυγμα ἐκ' ἐκκλησιαστικῶν.

Ἡ μνήμη τῆς ἀγίας ἐν τῇ Ὁρθοδόξῳ, φορτίζεται τὴν 24ην Σεπτεμβρίου. Πολλοὶ καὶ ἐξέχοντες πατέρες συνέγραψαν τὸν βίον καὶ λόγους περὶ αὐ-

τῆς. Οὕτω δὲ Μ. Ἀθανάσιος, ὁ Θεόδωρος Μουσουλίας, ὁ Βασίλειος Σελευκείας, ὁ Χρυσόστομος, ὁ Γρηγόριος Ναζιανζίνος, συναγωνίζονται εἰς ἐπαίνους πρὸς τὴν μάρτυρα. Ὁ Μεθόδιος δὲ Ὁλύμπου εἰς τὸ συμπόσιον τῶν δέκα παρθένων παρουσιάζει τὴν Θέκλαν ὡς «πρώτην (αὐτῶν) γενομένην καὶ μεγαλοπρεπέστερον ἐκλάμψασαν».

Ἐπ' ὀνόματι τῆς μάρτυρος ἐνωρίτητα καθιερώθησαν πλεῖστοι ναοί, ὀνομαστώτεροι τῶν ὁποίων εἶναι ὁ «Παρθένος» ἐν Σελευκείᾳ τῆς Ἰστανδίας καὶ ἕτερος ἐν Ἀντιοχείᾳ τῆς Συρίας.

ΚΑΣΣΙΑΝΟΥ ΤΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ ΠΡΟΣ ΕΠΙΣΚΟΠΟΝ ΚΑΣΤΟΡΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἐνσκη δὲ τοῦτου καὶ ἡ σοφὴ παροιμία, δὲν λέγει, πᾶση φυλακῇ τήρει τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀλλὰ, «πᾶση φυλακῇ τήρει τὴν καρδίαν» εἰς ἐκείνην, μάλιστα, ἀναθέσασα τὴν φροντίδα τῆς προφυλάξεως τὴν ἐλέγχουσαν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον οἱ ὀφθαλμοὶ ἐπιθυμοῦν. Ἄρα, αὕτη ὅς εἶναι ἡ προφύλαξις τῆς καρδίας ἡμῶν, ὥστε, ὅταν ἡ διάνοια ἡμῶν, διὰ τῆς διαβολικῆς κακουργίας ἐρεθιζομένη, ἐπιθυμήσῃ, τυχὸν δέ, ἡ μητέρα ἢ ἀδελφὴν ἢ ἄλλην τινὰ εὐλαβῇ γυναῖκα. Ἀμέσως ταύτην τὴν ἐπιθυμίαν ἐκ τῆς καρδίας ἡμῶν νὰ ἀποδιώξωμεν, ἵνα μὴ διατηροῦντες ἐπὶ πολὺ τὴν τοιαύτην ἐπιθυμίαν, ὁ τῶν κακῶν πρόξενος ἐξ αἰτίας τῶν προσώπων αὐτῶν, κυλίσῃ καὶ κατακρημνίσῃ τὴν διάνοιαν εἰς ἀσχερὰς καὶ ἐπιβλαβεῖς ἀναμνήσεις. Καθὼς ἡ παρὰ τοῦ Θεοῦ δοθεῖσα πρὸς τὸν Πρωτόπλαστον ἐντολὴ προστατᾷ, νὰ κρατοῦμεν τὴν κεφαλὴν τοῦ ὄψεως, τῶν βλαβερῶν δηλαδὴ λογισμῶν τὰς ἀρχάς, διὰ τῶν ὁποίων ἐπιχειρῇ νὰ συρθῇ ἐντὸς τῶν ψυχῶν μας, ἵνα μὴ, ἀνεχόμενοι τὴν κεφαλὴν, παραδεδωγῶμεν καὶ τὸ ὑπόλοιπον σῶμα τοῦ ὄψεως, δηλαδὴ, τὴν συγκατάπεσιν εἰς τὴν ἡδονήν. Ἐκ τῆς ἀμελείας ταύτης λυθὸν κατακρημνίσει, ὁ ὅπως τὴν διάνοιαν, εἰς τὴν ἀθέμιτον προᾶξιν.

Ἄλλ' ὡς γέγραπται, πρέπει, «εἰς τὰς πρώτας ἀποκτείνειν πάντας τοὺς ἁμαρτωλοὺς τῆς γῆς», δηλαδὴ νὰ διακρίνωμεν διὰ τοῦ φωτὸς τῆς γνώσεως καὶ νὰ ἐξολοθρεύωμεν τοὺς ἁμαρτωλοὺς λογισμοὺς ἐκ τῆς γῆς ἢ ὅποια εἶναι ἡ καρδία ἡμῶν, κατὰ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Κυρίου. Καὶ ἐν ὅσῳ εἶναι ἀκόμη εἰς νηπιώδη κατάστασιν, οἱ υἱοὶ Βαβυλῶνος, ἦτοι οἱ λογισμοί, τοὺτους νὰ κατακρημνίζωμεν καὶ νὰ κατασυντρίβωμεν εἰς τὴν πέτρην, ἥτις εἶναι ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Διότι, ἐάν μὲ τὴν ἀνοχὴν μας μεγαλώσωμεν καὶ ἀνδρωθοῦν, δὲν θὰ δυνήθωμεν νὰ τοὺς νικήσωμεν, χωρὶς μεγάλους στεναγμούς καὶ σκληροὺς κόπους καὶ ἀγῶνας.

Μαζὶ δὲ μὲ αὐτὰ τὰ ὅποια εἴπομεν ἐκ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, καλὸν εἶναι νὰ ἐνθυμηθῶμεν καὶ τοὺς λόγους τῶν Ἀγίων Πατέρων. Ἐλέχθη, λοιπὸν παρὰ τοῦ Ἀγίου Βασιλείου Ἐπισκόπου Καισαρείας, «καὶ γυναῖκα ἀγνοῶ καὶ παρθένος οὐκ εἰμί». Τόσον ἐγνώριζεν ὁ Ἅγιος Βασίλειος, ὅτι μόνον διὰ τῆς σωματικῆς ἀποχῆς ἀπὸ τῆς γυναικὸς νὰ διατηρῇ τὰ δῶρον τῆς παρθενείας, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς ἐν τῇ ψυ-

χῇ ἀγιοσύνης καθαρότητος, ἥτις μόνον διὰ τοῦ φόβου τοῦ Θεοῦ ἐπιτυγχάνεται. Λέγουσι δὲ καὶ τοῦτο οἱ Πατέρες· ὅτι δὲν δυνάμεθα ἡμεῖς νὰ ἀποκτήσωμεν πλήρως τὴν ἀρετὴν τῆς ἀγνείας, ἐάν δὲν ἀποκτήσωμεν πρῶτον, ἀληθινὴν ταπεινοφροσύνην εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν. Οὕτως τῆς ἀληθοῦς γνώσεως δυνάμεθα νὰ ἀξιοθῶμεν, ἐφ' ὅσον εἰς τὰ κρύφια τῆς ψυχῆς ὑπάρχει τὸ πῖθος τῆς πορνείας. Ἴνα δὲ καὶ διὰ τοῦ Ἀποστόλου ἀποδείξωμεν τὴν ἀρετὴν τῆς σωφροσύνης, ἀφοῦ μᾶς Ἀδελφὸν ἐνθυμηθῶμεν λέξεως, θὰ σταματήσωμεν τὸν λόγον. «Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων καὶ τὸν ἀγασμὸν, οὐ χωρὶς, οὐδὲ οὐδὲ ὄψεται τὸν Κύριον». Ὅτι δὲ περὶ τοῦτου λέγει εἶναι φανερόν, ἐξ οὗ ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ τὸ εἴπῃ. «Μηδεὶς πόρνος, ἢ βέβηλος, ὡς ὁ Ἡσαΐ».

Ὅσον λοιπὸν σὺρᾶνιον καὶ ἀγγελικὸν εἶναι τὸ κατόρθωμα τῆς ἀγιοσύνης, τόσον βαρύτερον πολεμεῖται ἀπὸ τὰς ἐπιβουλὰς τῶν ἀντιπάλων. Χάριν δὲ τοῦτου ὀφείλομεν νὰ φροντίζωμεν ὅχι μόνον νὰ ἀσχοῦμεθα εἰς τὴν ἐγκράτειαν τοῦ σώματος, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν συντριβὴν τῆς καρδίας καὶ πυκνὰς μετανοίας μετὰ στεναγμῶν καὶ προσευχῶν νὰ κλίνωμεν, ὥστε τὴν κἀμινον τῆς σαρκὸς τὴν ὁποῖαν ὁ βασιλεὺς τῆς Βαβυλῶνος ἀνάπτει κατ' ἐκάστην, διὰ τῶν ἐρεθισμῶν τῆς ἐπιθυμίας, νὰ ἀποσβέσωμεν διὰ τῆς δόξης τῆς παρουσίας τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Χρησιμώτατον δὲ ὅπλον διὰ τὸν πόλεμον τοῦτον εἶναι ἀκόμη καὶ ἡ διὰ τὸν Θεὸν ἀγρυπνία. Διότι, καθὼς ἡ προφύλαξις εἰς τὸ διάστημα τῆς ἡμέρας παρασκευάζει τὴν νυκτερινὴν ἀγιοσύνην, οὕτω καὶ ἡ νυκτερινὴ κατὰ Θεὸν ἀγρυπνία κἀμνει νὰ προοδεύῃ, ἡ κατὰ τὴν ἡμέραν καθαρότης τῆς ψυχῆς.

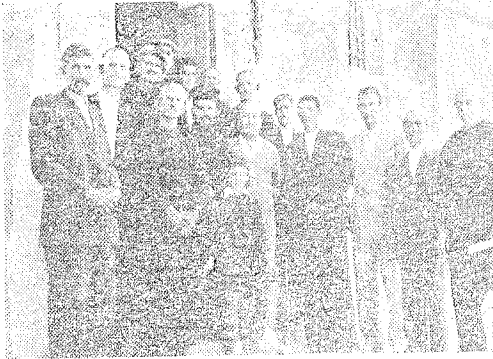
Καλὸν δὲν θὰ ἦτο ἐδῶ, νὰ ἐνθυμηθῶμεν καὶ λόγον τινὰ Ἀγίου. Λέγεται λοιπὸν ὅτι ὁ Ἅγιος Βασίλειος ὁ Ἐπίσκοπος Καισαρείας, τοιοῦτον λόγον εἶπε, πρὸς ἕνα συγκλητικόν, ὅστις χλιαρῶς ἀπομακρυνθεὶς ἀπὸ τὸν κόσμον, κατεκράτησε καὶ ἀπέκρυψε μέρος τῶν ἰδικῶν του χρημάτων· «καὶ τὸν συγκλητικὸν ἀπώλεσας καὶ τὸν μοναχόν σου ἐποίησας»· πρέπει λοιπὸν ὅσον τὸ δυνατόν ταχέως νὰ ἐκκόψωμεν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἡμῶν τὴν ρίζαν πάντων τῶν κακῶν ἥτις εἶναι ἡ φιλαργυρία, γνωρίζοντας ἀσφαλῶς ὅτι ἐφ' ὅσον μένει ἡ ρίζα εὐκόλως οἱ κλάδοι βλαστάνουν. Τὴν δὲ ἀρετὴν ταύτην εἶναι δύσκολον νὰ ἀποκτήσουν οἱ μὴ ἐν τῷ κοινοβίῳ διάγοντες· διότι ἐν αὐτῷ, καὶ διὰ τὰς μεγαλυτέρας ἀκόμη ἀνάγκας μας, δὲν καταβάλλομεν μέριμναν.

Ἐχόντες τώρα πρὸ ὀφθαλμῶν, τὴν κατάκρισιν τοῦ Ἀνανίου καὶ τῆς Σαπφείρας, ὡς φράξωμεν, ὅταν παρακρατοῦμεν δι' ἡμᾶς ἔστω καὶ ἴχνος, ἐκ τῆς παλαιᾶς οὐσίας· ὁμοίως φοβηθέντες τὸ παράδειγμα τοῦ Γιεζῆ, τοῦ διὰ τὴν φιλαργυρίαν του εἰς αἰωνίαν λέπραν παραδοθέντος, ὡς φυλαχθῶμεν νὰ μὴ συναθροίζωμεν διὰ τοὺς ἑαυτοὺς μας χρήματα, τὰ ὅποια βεβαίως, οὕτως ἔχομεν ἐν τῷ κόσμῳ. Προσέτι δὲ σκεπτόμενοι τὴν διὰ τῆς ἀγχιότητος τελευτὴν τοῦ Ἰούδα ὡς φοβηθῶμεν νὰ ἐπαναποκτήσωμεν ὅτι περιφρονήσαντες, ἀπηνήθημεν.

(Ἀκολουθεῖ)

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΟΦΙΑΝ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

Τὸ Δ. Σ. τοῦ Παραρτήματος Βασιλικῶν Χαλκιδικῆς με ἐπικεφαλῆς τὸν εὐλαβέστατον Ἱερέα πατέρα Νικόλαον Τσιρέλα. Εἰς τὴν φωτογραφίαν διακρίνεται ὁ ἀντιπρόσωπος μας καὶ ὁ κ. Στ. Παπαγιαννοῦλης.

Μαρία Σταμελάτου

Ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον ἡ εὐγενεστάτη δέσποινα Μαρία Σταμελάτου, τὸ γένος Ἀναγνωστοπούλου. Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς ἐναρέτου καὶ φιλανθρώπου κυρίας, ἡ ὁποία ἀνεκούφισε χιλιάδας ψυχῶν καὶ ἐβοήθησε πολλοὺς ἀδελφούς. Τὸ σπῖτι της ἦτο κατ' οἶκον Ἐκκλησία.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ τὴν ἀναπάσῃ.

Εὐχαριστεῖται

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ τοῦ Ἀγώνος καὶ ὄλον τὸ πλῆρωμα τῆς ἀγωνιζομένης Ὁρθοδοξίας εὐχαριστοῦν θερμῶς τὸν γεραρὸν Ἡγέτην τοῦ Ἰδρύματος «Τρεῖς Ἱεράρχαι» κ. Παν. Βαρυμπουμπότην, διὰ τὴν προσφορὰν τῆς αἰδοῦσης τοῦ κατὰ τὸ μνημόσυνον τοῦ ἀειμνήστου ποιμενάρχου ἡμῶν Χρυσοστόμου. Ἡ προσφορὰ αὐτὴ μᾶς συνέσφιξε περισσότερον καὶ ἀπέδειξε τὴν κοινότητα τῶν ἐπιδιώξεων μας.

Ἀπὸ τὰ Παραρτήματα

Εἰς τὸ Παραρτήμα Λεύκτρα Θηβῶν εἰς τὸν Ἱερόν Ναὸν Πέτρου καὶ Παύλου ἐτελέσθη μεγαλοπρεπέστατον μνημόσυνον, ὅπου ἀναπαύσεως καὶ αἰωνίας μνήμης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν Χρυσοστόμου Κοβονίδου.

Ἡ Ἐπιτροπὴ

Βιέννης Ἱερομόναχος, Παναγιώτης Καρέλης,
Ἀπόστολος Ζωγράφος, Δημήτριος Διαμαντῆς.

Ἡ ἀνάκλησις

Παρακαλοῦμεν τοὺς ὁφείλοντας ἢ συνδρομὰς ἐφημερίδος ἢ ἄλλας πρὸς τὸν Ἱερόν ἀγῶνα ὁφειλὰς, ὅπως σπεύσωσι καὶ ταυτοποιήσωσι τὰς συνδρομὰς των. Ἐπίσης οἱ ἀποστέλλοντες ἐπιστολὰς καλὸν θὰ εἶναι νὰ ἀναγράφωσι ὅπισθεν τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς τῶν χρημάτων.

Ὁ Πανάγαθος Θεὸς μᾶς ἐχάρισε τοὺς ὁφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπωμεν τὸν Οὐρανὸν, τὸν ἥλιο, τὸ φεγγάρι, τὰ πάντα καὶ νὰ δοξάζωμε τὸν Θεὸν καὶ νὰ λέγωμε: Θεέ μου, ἐάν αὐτὸς ὁ ἥλιος εἶναι τόσον λαμπρὸς, ὁ ὁποῖος εἶναι κτίσμα Σου, Σὺ ποῦ ἔκαμες τὸν ἥλιο πόσον λαμπρότερος εἶσαι; Ἀχ Θεέ μου ἀξίωσέ με νὰ ἀπολαύσω τὴν Βασιλείαν σου! Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος μας ἀγαπητοί μου ἀδελφοί.

Ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἔδωσε τοὺς ὁφθαλμοὺς διὰ νὰ βλέπωμε τοῦ ἀδελφοῦ μας τὸ πρᾶγμα καὶ νὰ τὸ κλέπτωμε, νὰ φονεύωμε τοὺς ἀδελφούς μας ἢ νὰ παίζωμε τὰ παιχνίδια αὐτὰ τοῦ Σατανᾶ. Μᾶς ἐχάρισε ὁ Θεὸς τοὺς πόδας μας καὶ ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ πηγαίνωμε εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, νὰ ἰστάμεθα με εὐλάβειαν καὶ νὰ πορευώμεθα εἰς τὸν καλὸν δρόμον.

Μᾶς ἐχάρισε ὁ Θεὸς πλοῦτον διὰ νὰ τρώγωμε τὸ ἀναγκαῖον καὶ τὸ λοιπὸν νὰ τὸ δίδωμε εἰς τοὺς πτωχοὺς διὰ τὴν ψυχὴν μας. Δὲν μᾶς ἔδωσε ὁ Θεὸς τὸν πλοῦτον διὰ νὰ πολυτρώγωμε, νὰ κάνωμε πολὺτιμα φορέματα καὶ παλάτια ὑψηλὰ καὶ οἱ πτωχοὶ νὰ ἵποθνήσκουν ἀπὸ τὴν πείνα. Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος μας ἀδελφοί μου. Ἔτσι νὰ τὸ γνωρίζετε. Ἀπὸ σήμερον καὶ πέρα ἔτσι νὰ φέρεσθε, ἐάν θέλετε νὰ σωθῇτε.

Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς

Νὰ παταχθῇ ἡ διαφθορά

Εὐχαριστῶς ἐληρηροφρήθη ὁ Ἑλληνικὸς λαός, ὅτι ἡ Εἰσαγγελικὴ Ἀρχὴ Ἀθηνῶν ἰδίως τὴν ἡμερησίαν ἐφημερίδα «Ἀερόπολις» διὰ τὰς δημοσιευόμενας ἀσέμνους φωτογραφίας.

Συγχαίρομεν τὴν Εἰσαγγελικὴν Ἀρχὴν διὰ τὴν ἐπαινετὴν περὶ τῆς καὶ ἐλπίζομεν ἡ τιμωρία νὰ εἶναι παραδειγματική, ὥστε νὰ περισταλῇ αὐτὴ ἡ διεφθαρμένη φωτογραφία, ποὺ τόσον συντρίβει τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ἡ ἀξίωσις ὅλων τῶν εὐσεβῶν καὶ τιμῶν Ἑλλήνων εἶναι νὰ παταχθῇ ἡ διαφθορά.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγώνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Ἀνάκτιον Παπᾶν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιστολῶν δεόν νὰ ἀπευθύνηται ΜΟΝΟΝ, πρὸς τὸν Πανοσιολογιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Μερμερόγιαν Κελεσιάρην. Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Ἐκ τῶν Γραφείων